

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. - H. ROSNY, ΑΙΝΕΪ.

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΥΡΑΡΕ

1 Λεφέβρο περνούσαν μία εποχή πολύ δύσκολη, μία εποχή απ' αυτές που περιμένει κανείς από στιγμή σε στιγμή το θάνατο.

Ήξεινο το άπορησήμερο, είχαν δειπνήσει με ψωμί ξερό—μιά λίτρα για πέντε άτομα. Το δειλινό σκόρπιζε τώρα τις στεγνές κόκκινες ανταυγίες του μέσα στη γυμνή κάμαρη, όπου είχαν άπορησει μόνον δύο «ξεκοιλιασμένες» καρέκλες, δύο παλιοστρώματα και ένα μεγάλο μπασούλο που χρησίμευε για τραπέζι.

Απάνω σ' αυτό το μπασούλο, ο Ζάκ Λεφέβρο άκουμπουσε τους άγκωνες του κι έσφιγγε με τις γροθιές του το κεφάλι του, άνιχνος να καταλάβει γιατί ή μοιρα τούς είχε χτυπήσει με τόση λύσσα.

Έπειτ' από τρεις μήνες άφρόστιας, του κάκου είχε ψάξει επί τέσσερες άλλους μήνες να βρή δουλειά. Οι άνθρωποι δειχνόντουσαν σκληροί απέναντί του σαν τα θηρία, αδιάφοροι σαν τα δέντρα, τις πέτρες και τα νερά. Στόν καιρό της αθλιότητας όλα είναι αθλιότητας. Ήταν σαν τη χιονοστιβάδα που παρασύρει στο κατακαύλιμά της κι άλλες χιονοστιβάδες. Ψάτσος ο Ζάκ κ' η γυναίκα του όλαν αυτόν τον καιρό είχαν παλέψει μ' όλη τους την ενεργητικότητα. Μά είχαν τσακιστεί παιδιά.

Ψάτσος τάχαν ζουτσοπεράσει με ψευτοδουλειές, με τις λιγοστές οικονομίες που είχαν και πουλώντας ένα ένα τα επίπλά τους. Είχαν βέβαια κάποιο συγγενή πλούσιο, μά ήταν τόσο φυλόγγυρος ώστε δεν τους είχε δώσει ούτε μιά πεντάρα. Έπρεπε λοιπόν να πεθάνουν τώρα.

Ο Ζάκ κούταζε τη χλωμή γυναίκα του με τα σκαμμένα μάγουλα και τα βαθουλωμένα μάτια. Κούταζε τις δύο κόρες του που είχαν πάψει πια να μεγαλώνουν απ' τις στερήσεις και το νεαρό παιδί, τον Πιέρ, το γιού ενός πεθαμένου φίλου του, που τον είχε υιοθετήσει και τον θεωρούσε σαν δικό του παιδί.

— Λοιπόν, θα πεθάνουμε απ' την πείνα; μουρμούρισε. Στη στιγμή που ύπαρχε τόσο ψωμί... τόσα πλούτη.

— Η τύχη θα γυρίσει και γιά μās. Ψιθύρισε η γυναίκα του με φωνή ορθωμένη. Κάμε λίγο κουράγιο ακόμα, φτωχέ μου Ζάκ.

— Έξαρνα, τη στιγμή εκείνη, το κοουδόνι της εξώπορτας χτύπησε... "Όλοι αναπήδησαν κι η κ. Λεφέβρο πήγε ν' ανοίξει. Ένας κοτσός άνθρωπος παρουσιάστηκε, στεγνός και λυγρός, με μάτια που έλαμπαν από αντίληψη.

— Έχω την τιμή να μιλάω στόν κύριο και στην κυρία Λεφέβρο; ρώτησε ο άγνωστος, αφού έσφιξε μιά ματιά γύρω του.

— Ναι, κύριε, απάντησε ή νέα γυναίκα με κόρασι.

— Καλά! Πολύ καλά! ελεε ο άγνωστος προχωρώντας μέσα. Έχω μιά πολύ σπουδαία ειδηση να σάς αναγγείλω...

Στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα ελεε επίσημα:

— Ο θεός σας Σελεστέν Λεφέβρο πέθανε!

Και καθώς ελεε τα λόγια αυτά τά μάτια του στοργυλέψαν, σαν νάθελε να φωτογραφίση τη στάσι ό- όλον αυτόν που τον άκουσαν.

Στην αρχή ήταν μιά έκπληξις όμοια με τρόμο. Έπειτα ο Ζάκ έβγαλε μιά στριγγή κραυγή, σαν να του έφραγε ένα βάρος τρομερό, σαν να είχε λυρωθή. Τό ίδιο άκριβός έξέφραζε κι' η φυσιογνωμία της γυναίκας του.

Ο άγνωστος φωνήκε σά ν' άπογοητευθήκε από τη στάσι τους αυτή.

— Δεν τό περιμένατε, έ; ρώτησε.

— Όχι, απάντησε σοβαρά ο Ζάκ. Ήταν άπροσδόκητο, όπως ένας σεισμός.

— Είστε ο μόνος τ ο υ συγγενής; ξαναρώτησε ο άγνωστος.

— Οι μόνοι τ ο υ συγγενείς, απάντησε ο Ζάκ. Η γυναίκα μου κι' εγώ είμαστε δεύτεροι έξ' αδελφοί. Άρα, έ-

ζουμε τόν ίδιο βαθμό συγγενείας με τό μακαρίτη!

— Και είστε, συνεπώς, οι μόνοι κληρονόμοι του Σελεστέν; Είστε βέβαιοι γι' αυτό;

— Άπολύτως βέβαιοι.

— Λοιπόν! Έκανε ο άγνωστος με μιά τρομακτική βραδύτητα, ή κατάσταση σας ελεε τρομερή.

Θάθελε να μιλήσει, μά τά μάτια του έπεσαν στόν παιδιά και δάγκωσε τά χείλη του.

— Θα ήθελα να σάς πω μερικάς λέξεις ιδιαιτέρως, έπροσθεσε μ' ευγένεια. Ο Ζάκ πλησίασε προς τόν άγνωστο ενώ ή χλωμάδα του μεγάλανε ακόμη περισσότερο. Συγχρόνως ή γυναίκα του που φαινόταν πιο γαλήνια γύρισε και ελεε στό θετό τούς παιδι:

Πιέρ, δεν παίρνεις τά μικρά να τά βγάλεις λίγο έξω; Θα μās χρεοσθήτε πολύ, κύριε; έπροσθεσε άπευθυνόμενη προς τόν άγνωστο.

— Μισή ώρα περίπου κυρία.

— Άκουσε Πιέρ; Πήγαινε παιδι μου...

1 Ο Πιέρ διάταξε. Μιά τρομερή και δυνατή συγκίνησης έκανε τά χείλη του να τρέμουν. Φαινόταν σαν να ήθελε να τρέξει μπροστά στο θετό τόν πατέρα.

— Πήγαινε! ξαναείπε ή κ. Λεφέβρο.

Τότε, με φανερά θλιψη, ο Πιέρ πήρε τά δύο κοριτσάκια και βγήκε έξω.

— Είμαστε μόνοι, μουρμούρισε ο Ζάκ στόν άγνωστο. Τι μās θέλετε;

— Θέλω να σάς πω, ελεε εκείνος με την ίδια έντυπωσιακή βραδύτητα, ότι σάς βαρύνει μιά σπουδαία κατηγορία.

Ο Λεφέβρο αναπήδησε και ρώτησε:

— Μιά κατηγορία...έμένα;

Τά χέρια του έτρεμαν, ή αγανάκτησις έκανε τούς κροτάφους του να χτυπούν.

— Μά αυτό ελεε άνόητο και άτιμο! ριθύρισε.

— Δεν σάς κατηγορώ εγώ, τού απάντησε μελαγχολικά ο άγνωστος. Σας κατηγορεί ο ίδιος ο νεκρός.

Μιά μικρή σιωπή, έπακολούθησε. Ο Ζάκ και ή γυναίκα του, με τό κεφάλι σκαμμένο, ένοιωθαν να περνά μπροστά τους μιά σκοτεινή φροβρά. Αυτή ή ώρα που θάπρετε νάνα ή ώρα της άπολυτώσεως, φαινόταν πως θάταν ή πιο τρομερή απ' όλες τις άλλες.

Η κ. Λεφέβρο άνωθώθηκε πρώτη και ρώτησε τόν άγνωστο.

— Πούς είστε; Γιά ποιό λόγο κ' έξ' όνοματος τίνος έρχόσαστε να μās βασανίσετε στη δυστυχία μας;

— Είμαι ο Άντρέ Μορζάν, έπιθεωρητής της Άσφαλείας, απάντησε ψυχρά ο άγνωστος.

Η απάντησις αυτή έκανε τούς Λεφέβρο να καταλάβουν καλύτερα την κρισιμότητα της θέσεως τους.

Αν καταλαβαίνω καλά, ελεε ο Ζάκ με φωνή άτονη, ο θεός μας μās κατηγορήσε πριν πεθάνει... Αυτό μου φαίνεται σχεδόν αδύνατον γιατί έξωφον τον χαρακτήρα του, έκτός πια αν παραληρούσε.

— Ο μακαρίτης δεν μιλήσε καθόλου. Διατίπωσε γραπτώς την κατηγορία του.

— Ούτε αυτό τό καταλαβαίνω... Πώς μπόρεσε να γράψει άν πέθανε δολοφονημένος;... Έξ' άλλου, κούταχτε μας καλά, κύριε. Πέστε μας έχουμε όμη δολοφόνους;

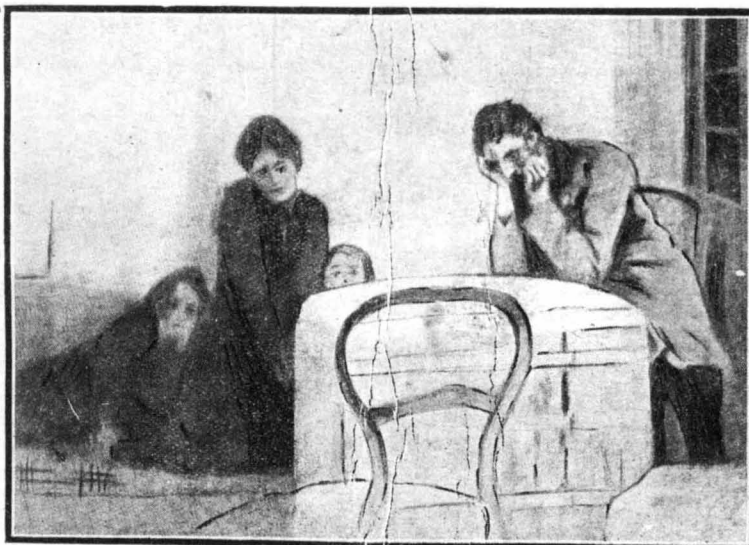
— Όχι, απάντησε ειλικρινώς ο άστυνομικός έπιθεωρητής, μά χαμιά φορά τά φαινόμενα άπατούν.

— Και πως δολοφονήθηκε ο θεός; ρώτησε ο Λεφέβρο.

Έχτυπήθηκε από ένα βέλος δηλητηρασμένο με κουράρε. Αυτό δεν σάς λέει τίποτε;

Ναι. Ο θεός μου ταξίδεψε πολύ κι' από τά ταξίδια του αυτά έφερε μιά συλλογή παράδοξων δόλων. Μπορεί και τό δηλητηρασμένο βέλος που τόν χτύπησε ν' άνηκε στη συλλογή αυτή.

— Ναι, έτσι ελεε.

Ο Ζάκ έσφιγγε με τις γροθιές του τό κεφάλι του.

νε. Χτυπήθηκε τη στιγμή που εξέταζε ένα μέρος της συλλογής του από κάποιον που ήτανε κ α λ α πληροφορημένος, ο π ω ς ε Γ σ τ ε σ ε ι ζ... Κι' αυτό, μονάχα φτάνει, έλλειπει άλλης απόδειξης, ν' αποτελέσει βάσιμη κατηγορία.

— Κατάλαβα διέκοψε με πίκρα ο Ζάκ τόν άστυνομικό. "Όταν χτυπήθηκε ο θεός μου, έγραψε και μιά κατηγορία. Μά αυτό είνε παράλογο!

— Γιατί;
— Γιατί έν πρώτος έπρεπε νά συλλογιστή νά ζητήση βοήθεια... νά φωνάξη ένα γιατρό...

— Κι' άν ό δολοφόνος τόν έφερε σέ κατάσταση που νά μή μπορή νά τό κάνει αυτό; Γιατί ρώτησε ό άστυνομικός.

— Μά πώς... Για νά γίνει αυτό, θάπρεπε νά τόν φιώση και νά τόν δέση, αφήνοντας του τό ένα χέρι έλεύθερο... και νά του πήν μελάνη και χαρτί...

Αί παρατηρήσεις σας είνε λογικές, πολύ λογικές είπε ό άστυνομικός κωτάοντας κατάματα τό ζεύγος Λεφέβρ. Μά δέν βλέπετε κανέναν άλλο τρόπο που νά εμπόδιζε τό θύμα νά ζητήση βοήθεια;

"Έγώ βλέπω ένα, απάντηση τοιμάρι ή κ. Λεφέβρ έπεριβαίνοντας στη σιγή της. "Ο δολοφόνος φεύγοντας έπρόφρασε νά κλείση την πόρτα πίσω του.

— Άκριβώς έκανε ό Μωραίν. Μά τό θύμα μπορούσε ν' άνοιξη τό παράθυρο.

— "Ω! Κύριε! ψιθύρισε ή νέα γυναίκα ύψώνοντας τούς όμους της. Μά προσπαθήτε νά μιάς πιάσετε στην παγίδα. "Όλα τά παράθυρα του θείου μας ήταν φραγμένα με σιδερένια κάγκελλα. Άκόμα και στό ισόγειο νά βρισκόταν δέν θά μπορούσε νά βγή έξω.

— Είστε καλά πληροφορημένη κυρία! παρατήρησε ψυχρά ό Μωραίν.

— Άλλοίμονο, ναι, απάντησε ό Ζάκ. Και βλέπετε ότι δέν σάς κρύβουμε τίποτε... Λοιπόν ό θεός μας άφου χτυπήθηκε άπ' τό δολοφόνο έμεινε μόνος του, κλειδωμένος. Άσφαλώς θά φώναζε ζητώντας βοήθεια... Έπειτα μή βλέποντας νάχρηται κανείς...

— Θέλωσε τουλάχιστον νά μή μείνει τό έγκλημα άτυμώρητο! συμπλήρωσε ό Μωραίν σκληρά.

— Μά δέν είνε δυνατόν νά μιάς κατηγορήσει είτε ό Τζάκ.

— Ναι, σάς κατηγορήσει, απάντησε ό άστυνομικός. Έγραψε αυτά τά λόγια. "Οι κληρονόμοι μου είναν..."

Αυτό είν' όλο;
Αυτό!

Έπακολούθησε μιά μικρή σιωπή κι' έπειτα ό Ζάκ ρώτησε με γαλήνη:

— Ποιά ώρα έγινε τό έγκλημα;

— Μεταξύ δύο και τριών τό άπόγευμα.

— Έ, λοιπόν, κύριε, μεταξύ δύο και τριών, έκανα τρία άλλα κάλλη διαρρήματα σέ έμπόρους για νά μού δώσουν έργασία. Ο πρώτος με δέχτηκε στις δύο και κάτι, ό δεύτερος στις δύο και μισό, τρίτος πριν άπ' τις τρεις. Και περιμένα άρκετη ώρα στον αντίπαλο, όσο του νά με δεχτούν. Καθώς δέ τό έγλημα έγινε στό Σαντιγύ, μού φαίνεται πως τό αλλοθί μου είνε άποδεδειγμένο...

— Όσο για μένα, έπρόσθεσε ή κ. Λεφέβρ, μολού νά σάς δώσω ένα άλλο έξ ίσου ακριβές. Θά σάς γράψουμε τά όνόματα τών προσώπων, τά όποια θά επιβεβαιώσουν τό αλλοθί μας. Άν εσotte τίμως πρέπει νά πάτε νά τό εξακριβώσετε άμέσως... Θά ήταν πολύ σκληρό ν' άφήσετε μέσ' στην άβεβαιότητα άνθρωπος που πεθαίνουν άπ' τή δυστυχία.

Αλλά τά λόγια, που προφέρθηκαν με μιά παθητική απόλυτη, συγκίνηση τόν άστυνομικό. "Η πονηρία, ή ψυχρότητα, έξαφανίστηκαν για μιά στιγμή άπ' τό πρόσωπό του κι' άπ' τή φωνή του κι' απάντησε με γλυκύτητα:

— Σάς υπόσχομαι νά ενεργήσω με τή μεγαλύτερη ταχύτητα. Άπόψε κιάλας, θά προσπαθήσω ν' άρχίσω την έρευνά μου... Ένωμεταξύ, σάς παρακαλώ, νά μή βγείτε καθόλου έξω, όσο του νά εξακριβώσω τά γραφμένα σας. Άν δέν είσαοτε ένοχοι...

— Είσαοτε άθώοι! είπε ό Ζάκ με φωνή βαθειά.

Ο άστυνομικός πήρε τά όνόματα και τή διεύθυνσεις τών ανθρώπων που θά έπερβετόωναν τό αλλοθί τού Λεφέβρ κι' έφυγε, άφου τούς διαβεβαίωσε ακόμα μιά φορά για τό ένδιαφέρον του.

Σχεδόν συγχρόνος, ό Πιέρ ξαναγύρισε με τά κοριτσάκια. Φαινόταν κουρασμένος μά δέν είχαν ναντέψει τίποτε άπό τό δράμα που παιζόταν γύρω τους. "Ο Πιέρ όμως είχε μιά έκφραση άγρια άγωνιώδη. Κιτότε με προσοχή τούς φέτος; ό Ζάκ κι' έπειτα είνε:

— Δέν είνε τίποτε, έ;
— Τίποτε, παιδί μου, απάντησε με στοργή ό Ζάκ. Τίποτε άλλο άπό εχθρότητα νέα. Άκριβά τά χορτάσαμε όλοι.

Μεγάλα δάκρυα κύλων άπ' τά μάτια του παιδιού κι' έπειτα, μ'

ένα λυγμό, ρίχτηκε στην άγκαλιά του Λεφέβρ.

Με τήν πεποίθησι ότι τό αλλοθί τους ήταν άναμφισβήτητο, ό Ζάκ κωρόφθισε ν' άποκοιμηθή εκείνη τή νύχτα. Μά ή κ. Λεφέβρ δέν μπόρεσε νά κοιμηθή. Η ταραχή που της είχε προκαλέσει ή έπίσκεψη τού άστυνομικού εξακολουθούσε, άν και ήταν βέβαιη για τήν αίσια έξβασιμό του δράματος. Έξ άλλου, με τήν περιέργεια του φύλου της προσπαθούσε νά έμβυθώνη στο αίτιγμα. Άναρωσιόταν άδόκαπα, γιατί ό θεός Σελεστέν είχε γράψει πριν πεθάνη αυτά τ' αλλόκοτα λόγια. Ο μακαρίτης ήταν, βέβαια, ένας άνθρωπος που ζούσε σάν λύκος, σκληρός, άγριος, άπόροιστος, μά δέν ήταν καθόλου ύποκριτής. Έξ άλλου δέν είχε χαμιά άφορημή νά μνηστικακή έναντίον του άνεπιού του και τής άνεψιάς του. Κι' άν είχε όμως δέν θά υιοθετούσε ποτέ ένα τέτοιο τρόπο έκδικήσεως έναντίον τους. Συγχρόνος ή κ. Λεφέβρ δέν μπορούσε νά παραδεχτή πως όσα είχε γράψει ό μακαρίτης τά είχε γράψει σέ στιγμή τρέλλας. Άπεναντίας είχε σχεδόν τή βεβαιότητα ότι ή κοιμημένη εκείνη φράσις άποτελούσε μιά ένδειξι της αληθείας. Μά ποιά; Κάθε ύπόθεσις της κρινόταν άνοητη...

Κι' ή νέα γυναίκα στριφογυρίζε στο σκληρό στρώμα της κωρνεμένη άπό μιά ταραχή που τή μεγάλωσε ή πείνα. Κάθε τόσο, μιά κίνηση του Ζάκ, τόν μικρόν ή του Πιέρ την έκανε ν' άνοσηριάζει. Έπειτα ξαναθυβλιόταν στους στοχασμούς της.

Μοναχά κατά τά χαρμάτα, μπόρεσε ν' άποκοιμηθή μ' έναν ύπνο μολυβένιο.

Τό πρωί όλοι ξύπνησαν έξαντλημένοι άπό τήν άγωνία, τσακισμένοι άπό τήν πείνα. Κανένας δέν είχε διάθεσι νά μιλήση... "Όλοι περίμεναν μ' άσυχρότητα άνευτομονοήσι. Τέλος στις έννά ή ώρα ή πόρτα χτύπησε και ό έπίθεωρητής Μωραίν παρουσιάστηκε.

Τό βλέμματά όμως που έρριξε ατή τή φορά στη δυστυχιωμένη οικογένεια, είχαν χάσει πιά τή διαπεραστική τους όξύτητα. Άπεναντίας μιά έκφρασι συμπόνιας πλανιόταν στα χείλη του.

— Είχα τύχη! τούς είπε άμέσως. Μπόρεσα και βρήκα όια τά πρόσωπα που μού βουδίζατε. Δέν έπαυχε χαμιά άμφιβολία για τό αλλοθί σας.

Και μ' ένα χαμόγελο, έπρόσθεσε:

— Έξ άλλου είχα τό προσάστημα πως είσαοτε άθώοι.

Η ξαφνική χαρά που ένοωσε άκούγοντας αυτά τά λόγια, έκανε τά μαγουλά του Ζάκ νά κοκκινίσουν. Μά έκείνο που έκανε έντύπισσι στον άστυνομικό ήταν ή χαρά του μικρού Πιέρ, μιά χαρά άγρια, τρέλλη, άσυγχρότη...

— Νά ένα παιδί νεφρα-

σθενικό, σκέφτηκε.

Μά δέν προσέξε τήν αλλόκοτη μελαγχολία, ή όποια σκεπτείνιασε για μιά στιγμή τά χαρακτηριστικά της κ. Λεφέβρ κι' ή όποια χθές θά τόν έγέμιζε δυσπιστία.

— Και τώρα, έπρόσθεσε ό άστυνομικός με καλοσύνη άς έρθουμε στό πιο έπίγειο: θέλετε νά σάς δανείσω έγώ μερικά χρήματα ή προτιμάτε νά σάς συνοδύσω σέ διαφόρους προμηθητές και νά έγρηθηθώ για ν' αγοράσετε ότι θέλετε;

— Προτιμώ τό δεύτερο, απάντησε ό Ζάκ.

Έτσι έπειτα άπό λίγη ώρα οι δυστυχιωμένοι αυτοί άνθρωποι γνώρισαν τή τόσο μεγάλη και βαθειά έντυχία της πείνας που χόρταινε. Μά λίγο φωνή, με βούρνο και με σοκολάτα ή φραχτή ζωή ξανάγινε μιά λαμπρή σφαιραμαπατή. Τό μέλλον άνοιγόταν γεμάτο άπ' τά μεγάλα έκεινα όνειρα που έξερουν όσοι μαρτύρουν άπό τήν φτώχεια.

— Είναν δυνατόν νά σωθήκαμε; έπανέλαβαν ό Ζάκ. Και φιλοδούσε τά παιδιά του με τρέλλα.

Κατά τις έντεκα ή κ. Λεφέβρ έπεισε τόν σούζου της νά βγή έξω, με τά δύο κοριτσάκια. Η ίδια κωρήσε τόν Πιέρ για μερικά θελήματα. "Όταν έμεινε μόνη με τό παιδί τό κύτταξε μιά στιγμή σιωπηλά. Είχε γίνει κατάλομο και τά χείλη του έτρεμαν.

Τότε ή κ. Λεφέβρ είνε με άσυγχρότη θλίψη:

— Έσού τόν σούζουσε δυστυχιωμένο...

Ο Πιέρ δέν απάντησε τίποτε. Σωροίστηκε μόνο σέ μιά καρέκλα και μιά στιγμή φάνηκε σάν πεθαμένος.

— Όταν έφυγε χθές τό μεσημέρι κατά τή μίμηση πήγες στό Σαντιγύ, έξηκολούθησε ή νέα γυναίκα. Ο θεός Σελεστέν ήταν μόνος έκει. Έσού δέν δυσκολότερης ν' άναγνωρίσει τά δηλητηριασμένα βέλη... "Α, παιδί μου γιατί τό έκανες αυτό;

Ο Πιέρ έβγαλε μιά πένθημη κρανή, γονάτισε μαρως στή νέα γυναίκα και με φωνή λαχανιασμένη είνε:

— Δέν τό έκανα για μένα. Έγώ έξού ότι δέν θά ζήσω. Δέν έπρεπε νά σάς άφήσω όλους νά πεθάνετε... Τό έκανα για σας, για τά κορι-

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1589)

